

«Η Πρόεδρος της Δημοκρατίας ή... ζευγάς ζευγάς κ. Σακελλαροπούλου» - Του π. Ιωάννη Μπούτση, Αρχidiaκόνου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών

/ Γνώμες

«Είναι νίκη τῶν δικαιωμάτων ἢ ἔκπτωση τοῦ ἀξιώματος τῆς Προέδρου ἀπὸ τὸν ἐνωτικὸ ὑπερκομματικὸ χαρακτήρα του καὶ ἡ συμμετοχὴ σέ δημόσια ἐπινίκια γιὰ τὸν γάμο σέ οἶνοπωλεῖο;» - «Ἡ σιωπὴ εἶναι προδοσία τοῦ λειτουργήματος τοῦ Κλήρου» - «Οἱ δηλώσεις πού ἔκαναν βουλευτές, θά τοὺς ἀκολουθοῦν στό μέλλον»

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ πὼς ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπερψήφιση τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὸν ριζικὸ ἐπανακαθορισμὸ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ νομικοῦ περιεχομένου τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας, ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου γιόρτασε μαζί μέ κυβερνητικὰ στελέχη καὶ πολῖτες-ἀκτιβιστές ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου τὰ

ἐπινίκια σέ οἰνοπωλεῖο πέριξ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, μέ ἐξαιρετική θέα στόν πασίγνωστο γιά τίς κουφικές διακοσμήσεις του Ἱερό Ναό Ἀγίας Τριάδος τῆς ρωσσόφωνης παροικίας.

Τοῦ Ἰωάννη Μπούτση Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ὡς πολίτης, ὁμολογῶ ὅτι κοντοστάθηκα στήν εἵδηση. Ἐξ ἐπόψεως νηστείας, τήν Πέμπτη 15 Φεβρουαρίου εἴχαμε «κατάλυσιν εἰς πάντα»: δέν εἶναι αὕτη ἡ ἀφορμή τῆς ἐκπληξῆς μου. Ἀλλά δέν μπορῶ νά μετρήσω τίς φορές πού ἔχω ἀκούσει πώς τό ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας εἶναι ὑπερκομματικό, ἐνωτικό, ἀξίωμα ἐγγύησης τῆς ἐνότητας, ἀξίωμα ἐξ ὁρισμοῦ μακριά ἀπό τίς καθημερινές μάχες τῶν νομοσχεδίων τοῦ κοινοβουλίου. Καί, σημειωθήτω, ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δέν ἐπέλεξε νά στείλει ἕνα μήνυμα ἐορτάζοντας δημοσίως τά ἐπινίκια ἐνός ὁποιουδήποτε νομοσχεδίου, λαμβάνοντας στεντορείως θέση ὑπέρ του. Ἀλλά ἐνός νομοσχεδίου κατά γενική ὁμολογία βαθύτατα διχαστικοῦ γιά τήν κοινωνία μας • καί, γιά τήν ἀκρίβεια, πρωτοφανῶς διχαστικοῦ στά μεταπολιτευτικά χρονικά γιά τήν ἴδια τήν κυβερνῶσα παράταξη.

Προκειμένου νά κατανοήσουν οἱ ἀναγνώστες γιατί ἐξεπλάγην, ἄς ἀναλογιστοῦν τό ἀντίστροφο ἐνδεχόμενο. Νά εἶχε συνδειπνήσει ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκεῖνο τό βράδυ μέ τούς πενήντα κυβερνητικούς βουλευτές πού εἶτε ρητῶς καταψήφισαν εἶτε σιωπηρῶς ἀπέφυγαν νά ὑπερψηφίσουν τό κυβερνητικό νομοσχέδιο. Ἦ, σέ παλαιότερα παραδείγματα, νά εἶχε δημοσιοποιήσει ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐόρτια ἐπινίκια μετά τίς ὑπερψηφίσεις ἐφαρμοστικῶν νόμων τῶν μνημονίων, ἢ τό βράδυ τῶν ἀποφάσεων ἀφαίρεσης ἀμυντικοῦ ὀπλισμοῦ ἀπό τά ἑλληνικά νησιά γιά ἀποστολή σέ ξένες ἀμυνόμενες χῶρες. Δέν θά ἦταν ἀλλόκοτο;

Κάποιες ὥρες νωρίτερα, ὁ Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης εἶχε δηλώσει ἀπό τό βῆμα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων: «ἡ παπᾶς παπᾶς ἡ ζευγᾶς ζευγᾶς». Προσπαθῶ νά ἐξεικονίσω στόν νοῦ μου πῶς φαντάζονται ὅσοι ἐπαναλαμβάνουν τά παρόμοια τόν «παπᾶ», πού ὅμως δέν εἶναι καί «ζευγᾶς», καί ὁμολογῶ τήν δυσκολία μου. Φανταζόμαστε κληρικούς πού ἐξομολογοῦν ἰδιωτικά, τελοῦν τήν Θεία Εὐχαριστία, κάνουν ἀγιασμούς, ἀλλά πέραν τούτων οὐδέν; Μιλᾶμε γιά ἕναν κλῆρο πού ὅταν τό ποίμνιο ζητεῖ τήν καθοδήγησή του θά σιωπᾷ, μήν τυχόν καί καταστεῖ «ζευγᾶς» καί ἐκφύγει ὀρίων; Μά, αὐτό θά ἦταν σαφές προδοσία τοῦ λειτουργήματος τοῦ κλήρου, πού διακονεῖ συγκεκριμένες κοινότητες πιστῶν (στόν δημόσιο χῶρο, ὅχι σέ ἰδιωτικά λαγούμια) καί τήν σύνολη κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας. Διότι καί ἡ Ἐκκλησία κοινότητα ἀνθρώπων καί πολιτῶν εἶναι: δέν ὑπάρχει μόνο ἡ «κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ+» στήν ἑλληνική ἐπικράτεια...

Ἦ μήπως καλεῖται ὁ ἐφημέριος κληρικός καί ὁ ἐπίσκοπος νά ἀπολέσει τά δικαιώματα τοῦ πολίτη, κατ' ἐξοχήν δέ τήν παρρησία; Καί ἐάν ναί, ἐπί ποίας

βάσης; Δέν τολμῶ νά ὑποθέσω πῶς συμπολίτες μου προσυπογράφουν τήν ἐμφανῶς λανθασμένη ἀντίληψη, πῶς «ἡ θρησκεία εἶναι ἰδιωτική ὑπόθεση», ἀντίληψη μέ ρίζες στίς δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες καί στήν ἀνάγκη κατασίγασης τῶν παθῶν μεταξύ καθολικῶν καί προτεστάντων στά χρόνια μετά τήν λουθηρανική Μεταρρύθμιση. Ἡ θρησκεία, ἡ ἐν πάση περιπτώσει ἡ κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ δημόσια καί ὄχι ἰδιωτική ὑπόθεση –ἐξ οὗ καί ἡ «ἰδιωτική προσευχή» δέν ὑποκαθιστᾷ τήν λειτουργική σύναξη. Διερωτᾷται κανεῖς καλόπιστα, τό «ἡ παπᾶς παπᾶς ἡ ζευγαῖς ζευγαῖς», δέν λειτουργεῖ καί ἀντίστροφα; Ἡ εἶναι ἀπολύτως φυσιολογικό τό νά παροτρύνει σέ τηλεοπτικό μήνυμα ὁ πρωθυπουργός ὡς πρός τό πῶς ἀκριβῶς θά προσευχηθοῦν οἱ πολῖτες ἐπὶ πανδημίας («ἰδιωτικά», ἐν προκειμένῳ –ὡς διάκονος, ἐπικροτῶ τό ὅτι ἡ Πολιτεία προωθεῖ πολιτικά τήν νοερά προσευχή) ἢ τό νά ἀποφαίνεται ὁ κυβερνητικός ἐκπρόσωπος στήν τακτική ἐνημέρωση συντακτῶν ὡς πρός τό τί συνιστᾷ ἁμαρτία γιά τήν Ἐκκλησία καί τί ὄχι (18 Ἰανουαρίου 2024);

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἅς σημειωθεῖ ἐδῶ πῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὄντως δέν χρειάζεται τίς ἐπιτροπές τῆς Βουλῆς γιά νά κοινοποιήσει τίς θέσεις της στήν κοινωνία καί στούς ἄρχοντες τοῦ τόπου: θά ἦταν ἐμφανῶς ἐκ τοῦ περισσοῦ. Ἀξίζει ὅμως νά θυμηθοῦμε πῶς ὅταν συζητήθηκε σέ αὐτές τίς ἐπιτροπές τό νά κληθεῖ ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δίπλα στόν ἐντυπωσιακό ἀριθμό ἐνώσεων ΛΟΑΤΚΙ+ πού ἐκλήθησαν γιά ἀκρόαση, οὕτως ὥστε νά ἐκφράσει τοποθέτηση, ἡ κυβερνητική ἀπάντηση ἦταν (ὀρθῶς) πῶς ἡ Ἐκκλησία ἔχει γνωστοποιήσει τίς θέσεις της καί τίς γνωρίζουμε.

Προσωπικά εἶχα τήν αἴσθηση πῶς οἱ θέσεις καί τά αἰτήματα τῶν ὀργανώσεων τῆς ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητος ὡς πρός τό ἐν θέματι νομοσχέδιο ἦταν ἐπίσης ἀρκούντως γνωστά καί ἐπαρκῶς κατατεθειμένα στόν δημόσιο λόγο.

Ἀλλά ἐν πάση περιπτώσει, ἐάν κάτι ἐπεσήμανε δημόσια ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πέρα ἀπό τήν θεολογική της τοποθέτηση, αὐτό εἶναι τό γεγονός ὅτι ὅταν μεταβαίνει κανεῖς ἀπό ρυθμίσεις συμφῶνων συμβίωσης σέ πολιτικό γάμο, αὐτό συνεπάγεται γραμμικά πῶς ὁποιοδήποτε ἑλλειμμα ἀπόλυτης ἐξίσωσης μεταξύ ἐγγάμων σχέσεων διαφορετικοῦ ἢ ἴδιου φύλου πέπρωται νά καταπέσει στά εὐρωπαϊκά δικαστήρια μέ τήν πρώτη προσφυγή δυνάμει τῆς ἤδη διαθέσιμης νομολογίας, ὅπως π.χ. τό ζήτημα τῆς παρένθετης μητέρας (ἐγκύκλιο σημείωμα 18ης Δεκεμβρίου 2023) ἢ τῶν ὄρων «πατέρας – μητέρα» πού συνιστοῦν διάκριση πού δέν ἐντοπίζεται στό πιό οὐδέτερο «γονέας Α΄ – γονέας Β΄». Στά ἴδια ἀκριβῶς συμπεράσματα ὡς πρός τό τί μέλλει γενέσθαι κατέληξαν καί ἄλλοι ἀπό τηλεοράσεως, ὅπως ὁ ἀξιότιμος κ. Γρηγόρης Βαλλιανῆτος ἐξ ἐπόψεως ΛΟΑΤΚΙ+. Ἐάν διδόταν λίγη προσοχή στό τί ἐπισημαίνουν οἱ «παπᾶδες-ζευγαῖδες»,

ένδεχομένως δεκάδες βουλευτές θά απέφευγαν τηλεοπτικές δηλώσεις πού μπορεί νά τούς ακολουθοῦν στό μέλλον, ὅπως οἱ ἄπειρες παραλλαγές τοῦ «ἀρχικά εἶχα δεύτερες σκέψεις, ἀλλά τό ὅτι δέν θά προβλέπεται παρενθεσία στό νομοσχέδιο ἐν τέλει μέ ἔπαισε», πού ἀκούσαμε ἀπό τούς ἐξερχομένους τῶν κυβερνητικῶν φροντιστηρίων.

Ἐπιστρέφοντας στήν ἀφετηριακή ἀφορμή. Παρά τίς παρανοήσεις καί τίς τακτικά ἀναμασώμενες ἀνακρίβειες, ὁ «παπᾶς» εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ καί «ζευγᾶς» τοῦ δημοσίου χώρου, ἀφοῦ διακονεῖ ἕνα γεγονός κατ' ἐξοχήν συλλογικό καί δημόσιο: τήν ζωή καί τήν κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, μέ ζωντανές ἐνορίες ἀνθρώπων ἀπό τήν Ὁρεστιάδα μέχρι τήν Γαῦδο. Οἱ ὅποιοι ἄνθρωποι, οἱ χριστιανοί, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἂν μή τί ἄλλο, δικαιοῦνται νά φέρουν καί τά δικά τους «θέλω» στήν δημόσια ζωή τοῦ τόπου, διαλεγόμενοι μέ τό σύνολο τῆς κοινωνίας σέ κρίσιμα ζητήματα. Ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὅμως; Μπορεῖ νά εἶναι «καί ζευγᾶς»; Εἶναι κάποια «νίκη τῶν δικαιωμάτων» ἡ ἔκπτωση τοῦ ἀξιώματος τῆς Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἀπό τόν ἐνωτικό, ὑπερκομματικό χαρακτήρα του, ἡ ἐν τοῖς πράγμασι ἀποχώρηση ἀπό τό λειτούργημα τῆς ἐγγύησης τῆς ἐνότητας, καί ἡ συμμετοχή μέ δημόσια ἐπινίκια σέ ἕνα ἀπό τά πιό πολωτικά καί διχαστικά χαρακώματα τοῦ δημοσίου λόγου τά τελευταῖα πολλά χρόνια; Ἐπειδή, ἐκτός ἀπό διάκονος, εἶμαι καί πολίτης τῆς χώρας μου, τό ἐρώτημα μέ ἀπασχολεῖ καί μέ ἀφορᾷ μέ δριμύτητα. Καί, ὡς πολίτης τῆς χώρας μου, καταθέτω τήν γνώμη ὅτι ἀξίζει νά μή χαθεῖ ἀνεπίστρεπτα ἡ μάχη τῆς ὑπαρξης καί τῆς λειτουργίας ἑνός ὑπερκομματικοῦ θεσμοῦ μέ ἐπαγγελία ἐγγύησης τῆς ἐνότητας τοῦ λαοῦ μας.

Οἱ «παπᾶδες» ἄς εἶναι καί «ζευγᾶδες», ὅπως ἐπιτάσσει ἐξ ὀρισμοῦ ὁ ρόλος τους μέσα στήν ἀπολύτως δημόσια κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καλεῖται νά συνυπάρξει διαλεκτικά μέ τό σύνολο τῆς κοινωνίας. Θά μέ ἀνέπαυε ὅμως ὡς Ἑλληνα πολίτη τό νά ἀπέχει ἡ ἀνώτατη, ὑπερκομματική καί ἐνωτική ἀρχή τοῦ κράτους μου ἀπό τό καθημερινό ζευγολατιό τῶν ἐκάστοτε κυβερνητικῶν νομοσχεδίων. Αὐτά, ὡς ταπεινές σκέψεις ἑνός διακόνου.

Πηγή: [ΕΣΤΙΑ](#)